

Касаційний перегляд варто відносити до постапеляційних процесуальних форм перегляду судових рішень, які обумовлені їх оскарженням сторонами, що здійснюється судом касаційної інстанції у встановленому законом порядку.

Висновки. З огляду на вищесказане можна сказати, що реалізація особою права на відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду залежить не лише від його нормативного закріплення, а й від існування якісного та дієвого механізму реалізації цього права.

Список використаних джерел

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Цивільний процесуальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. Кодекс від 18.03.2004. Редакція від 01.04.2016.
3. Про судовий збір : Закон від 08.07.2011 № 3674-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 14. ст. 87.
4. Мазур М. Р. Реалізація виправданого права на відшкодування шкоди у кримінальному провадженні. *Право і суспільство*. 2015. № 4 (3). С. 195–199.
5. Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянинові незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду : Закон України від 01 грудня 1994 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 1. Ст. 1.

References

1. Konstytutsiia Ukrainy: zakon Ukrainy [The Constitution of Ukraine: the law of Ukraine] vid 28 chervnya 1996 r. No 254k/96 (1996). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine*, 30, 141 [in Ukrainian].
2. Tsyvilnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy [Civil Procedure Code of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine: Code of March 18, 2004, version of April 1, 2016* [in Ukrainian].
3. Pro sudovyi zbir [About the Court Fee]: Law of July 8, 2011 No. 3674-VI (2020). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*, 14. 87 [in Ukrainian].
4. Mazur, M. R. (2015). Realizatsiia vypravdanykh prava na vidshkoduvannia shkody u kryminalnomu provadzhenni. [Exercise of the justified right to compensation in criminal proceedings]. *Pravo i suspilstvo – Law and society*, 4 (3), 195–199.
5. Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянинові незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду: Закон України від 01 грудня 1994 р. [On the Procedure for Compensation for Damage Caused to a Citizen by Illegal Actions of Bodies Carrying Out Operational Investigation Activities, Bodies of Pre-trial Investigation, Prosecutor's Office and Court: Law of Ukraine of December 1, 1994] (1995). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*, 1, 2 [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 07.10.2020.

DOI:10.35774/app2020.03.131
УДК 349.6

Ольга Зигрій,

кандидат економічних наук,
доцент кафедри цивільного права і процесу
Західноукраїнського національного
університету
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-7092-5306>

Світлана Крамарчук,

кандидат економічних наук,
доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу
Західноукраїнського національного
університету
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5130-9954>

Тетяна Крамарчук,

магістрант юридичного факультету
Західноукраїнського національного
університету

ПОНЯТТЯ ТА СТРУКТУРА ЕКОЛОГІЧНОГО ОBOB'ЯЗКУ

Розкрито актуальність та значущість приділення належної уваги дослідженню поняття та структури екологічного обов'язку. Проаналізовано наукові точки зору щодо поняття та структури екологічного обов'язку, виокремлено основні характеристики та особливості екологічних обов'язків. Досліджено основні концептуальні підходи до розкриття змісту екологічного юридичного обов'язку. Розвиваючи погляди науковців, визначено принципи, на яких ґрунтуються екологічні обов'язки.

Ключові слова: екологічні обов'язки, правовий статус, юридичні обов'язки структура, складові елементи, екологічне право.

Бібл.: 10.

Зигрій О., Крамарчук С., Крамарчук Т.

Понятие и структура экологической обязанности

Раскрыты актуальность и значимость уделения должного внимания исследованию понятия и структуры экологических обязанностей. Проанализированы научные точки зрения относительно понятия и структуры экологической обязанности, выделены основные характеристики и особенности экологических обязанностей. Исследованы основные концептуальные подходы к раскрытию содержания экологического юридической обязанности. Развивая взгляды ученых, определены принципы, на которых основываются экологические обязанности.

Ключевые слова: экологические обязанности, правовой статус, юридические обязанности, структура, составные элементы, экологическое право.

Zyhrüi O., Kramarchuk S., Kramarchuk T.

The concept and structure of environmental responsibility

Environmental duty is a way of enforcing environmental rights, where their effectiveness is conditional on reality. If environmental law is the sphere of power and will of the individual, then environmental duty is the sphere of necessity and subordination.

It is important that the environmental responsibilities are assigned to the obligated person, who must choose one of the legally prescribed options. She must take certain actions or refrain from them.

Legal obligations must be exercised within or outside the legal relationship. Within the legal relationship, the legal obligation is subject to specification: the authorized party is determined, the object is defined, the content and limits of the behavior of the obligated person are specified.

A feature of environmental responsibilities is their predominant implementation outside the legal relationship.

© Ольга Зигрій, Світлана Крамарчук, Тетяна Крамарчук, 2020

Thus, legal obligations are based on the principles of priority of public interest over individual. This is manifested as follows:

1) sometimes the participants of ecological and legal relations are not free to impose legal obligations on them and determine their scope;

2) legal obligations are defined by law and do not provide for regulation by the participants of environmental legal relations;

3) the model of correct behavior is formed not by the bearers of legal obligations, but by the state in the person of authorized subjects of public authority;

4) fulfillment of a legal obligation in the field of environmental law is carried out with the help of an imperative nature, the provision of force of state coercion, the focus on achieving the common good;

5) bearers of environmental obligations are not free to choose to perform them, the state controls the implementation of legal obligations in the field of environmental rights. Failure to do so leads to bringing the violator to justice;

6) if in private law the decision on whether to bring the violator to justice for failure to fulfill a legal obligation depends almost entirely on the opinion of the other party, in environmental law the issue of prosecution and the magnitude of this responsibility is decided by the commissioners. bodies within their powers;

7) there are rights in environmental legislation that are considered as responsibilities.

Keywords: *environmental responsibilities, legal status, legal responsibilities, structure, components, environmental law.*

Постановка проблеми. В умовах посиленого використання природних ресурсів та підвищеної уваги до екологічної обстановки важливого значення набуває проблема чіткого визначення в законодавстві екологічних обов'язків громадян. Забезпечення та реалізація контролю за дотриманням екологічних обов'язків громадян мають стати одним із пріоритетних напрямів державної екологічної політики в Україні, а також предметом наукових досліджень у цій сфері.

Аналіз наукових досліджень та публікацій. Дослідженню екологічних обов'язків громадян присвячено праці українських науковців, а саме: В. Андрейцева, Г. Анісімової, В. Попова, М. Краснової, О. Колбасова, Н. Малишевої, Т. Слинько та ін. Однак сутність поняття екологічного обов'язку громадян у різних джерелах трактують дещо по-різному, а також не повною мірою досліджено структуру екологічних обов'язків громадянина.

Мета статті полягає в з'ясуванні визначення поняття екологічних обов'язків громадянина на основі аналізу нормативно-правових актів природоохоронного спрямування та уточнення їхньої структури.

Виклад основного матеріалу дослідження. Екологічний обов'язок є важливим способом забезпечення екологічних прав, умовою їхньої ефективності та реальності. Якщо екологічне право є сферою влади й волі індивіда, то екологічний обов'язок є сферою необхідності та підпорядкування [3, с. 71].

Екологічні обов'язки належать зобов'язаній особі, яка має обрати один із передбачених правом варіант поведінки, тобто здійснювати певні дії або утримуватись від них. У цьому випадку право визначає межі необхідної поведінки. Серед головних характеристик екологічних обов'язків варто виокремити такі:

1) екологічні обов'язки є елементом механізму регулювання правових екологічних відносин, за допомогою якого визначається, яким чином з погляду права має діяти особа у певних життєвих умовах і які наслідки на неї чекають у разі порушення відповідних вимог;

2) екологічні обов'язки закріплюють зразок (еталон, стандарт) правомірної поведінки громадянина, встановлюють наслідки для особи в разі її порушення, тобто ці обов'язки слугують правовим критерієм щодо оцінювання поведінки особи як необхідної чи забороненої та для визначення можливих правових наслідків;

3) виконання екологічних обов'язків забезпечуються погрозою застосування державного примусу. Останній виконує, перш за все, роль гарантії, що необхідна на випадок можливих порушень норми. Вирішальним у такому разі має бути варіант добровільного дотримання юридичних правил, що базується на внутрішньому переконанні особи в правильності (доцільності та справедливості) покладених на неї екологічних обов'язків, сприйманні їх як легітимних вимог. Але незважаючи на вищесказане, їх обов'язковість підтримується силою державного впливу та погрозою застосування примусу;

4) екологічні обов'язки мають певні форми свого зовнішнього вираження, тобто закріплюються в спеціальних джерелах: правових звичаях, нормативно-правових актах, судових прецедентах тощо. Саме джерела права роблять доступними для громадськості та суб'єктів господарювання стандарти правомірної поведінки у галузі екологічних правовідносин і наслідки в разі відхилення від них. Норми екологічного права в нашій країні закріплюються здебільшого в нормативно-правових актах;

5) у змісті екологічних обов'язків переважає публічно-правовий елемент. У приватному й публічному праві сформовано різні моделі взаємодії елементів суб'єктивного права та юридичного обов'язку. Основними з них є такі три моделі: перша – суб'єктивне право на власні дії кореспондує обов'язок вчинити певні дії; друга – суб'єктивне право на дію іншої особи відповідає обов'язку вчинити конкретну дію; третя – суб'єктивне право на власні дії веде до обов'язку утриматися від вчинення певної дії. В практиці публічного права, крім означених вище трьох моделей взаємозв'язку елементів юридичних прав та обов'язків, наявні ще дві: 1) обов'язку вчинити конкретні дії, з одного боку, кореспондує повинність щодо вчинення певних дій, з іншого боку; 2) обов'язку вчинити конкретні дії відповідає зобов'язання утримуватися від вчинення певних дій.

Отож, реалізація юридичних обов'язків, як і реалізація суб'єктивних прав, має відбуватися або в межах правовідносин, або поза ними. Відповідно, у межах правовідносин юридичний обов'язок, визначений за допомогою норм права, підлягає конкретизації: визначається уповноважена сторона, окреслюється об'єкт, уточнюється зміст і межі поведінки зобов'язаної особи.

Особливістю екологічних обов'язків є їх переважна реалізація поза правовідносинами. Зокрема, до таких обов'язків належать:

– не знищувати і не пошкоджувати газони, самовільно не знищувати та не висаджувати дерева, кущі тощо; «не вивозити і не звалювати в не відведених для цього місцях відходи, траву, гілки, деревину, листя» [4];

– «утримуватися від торгівлі лікарськими і декоративними видами рослин та їх частинами (корені, стебла, плоди тощо), зібраними в порядку загального використання природних рослинних ресурсів» [5];

– «не поводитися жорстоко із тваринами, сприяти відтворенню відновлюваних об'єктів тваринного світу» [6];

– «забезпечувати охорону, захист, відтворення і підвищення продуктивності лісових насаджень, посилення їхніх корисних властивостей та покращення родючості ґрунтів, виконувати інші заходи відповідно до вимог лісового законодавства; дотримуватися правил і норм використання лісових ресурсів; вести лісове господарство та використовувати лісові ресурси способами, які не завдають шкоди навколишньому природному середовищу» тощо [7].

Оскільки системність права виявляється не лише на рівні юридичних норм, а також і на інших рівнях, суб'єктивні юридичні права й обов'язки становлять «систему, тобто сукупність елементів, що знаходяться у відносинах (зв'язках) між собою і утворюють певну цілісність» [10, с. 427].

Сьогодні в наукових юридичних працях представлено кілька підходів щодо розкриття змісту екологічного юридичного обов'язку.

Першим прийнято вважати так званий «поелементний» підхід. Основою його є виокремлення у юридичному обов'язку певних частин за аналогією із правомочностями, які становлять суб'єктивне право. Проте визначеності щодо кількості й змісту цих елементів у науковій літературі немає. Поелементний підхід отримав розвиток ще у дореволюційному правознавстві. Науковець Ф. В. Тарановський поділяв всі юридично обов'язкові дії на три групи:

- 1) щось робити;
- 2) чогось не робити;
- 3) щось терпіти.

Дослідник вважав, що до кожного із зазначених обов'язків є відповідне чуже право. Така модель сутності юридичного обов'язку ґрунтується на принципах протилежності поведінки зобов'язаного та уповноваженого суб'єкта, а також спирається на положення про те, що юридичні обов'язки є засобом задоволення інтересів уповноваженої особи [9, с. 156].

С. С. Алексєєв виокремлює в структурі обов'язку інші три елементи (необхідності). Окрім обов'язку діяти й обов'язку дотримуватися приписів, він вказує ще на одну необхідність, а саме – обов'язок нести відповідальність, себто зазнавати державно-примусового впливу за здійснене правопорушення [1, с. 130].

Позицію С. С. Алексєєва поділяє С. А. Комаров. Вчений виокремлює три форми, в яких може реалізовуватися правовий обов'язок:

- 1) пасивна поведінка – утримання від заборонених дій;
- 2) активна поведінка – здійснення конкретних дій;
- 3) заходи юридичної відповідальності – отримання обмежень у правах особистого, майнового чи організаційного характеру.

Поелементний підхід до змісту юридичного обов'язку представлений також у наукових дослідженнях М. І. Матузова та Б. М. Семенко, які виокремили такі «чотири елементи обов'язку:

- 1) необхідність здійснення певних дій;
- 2) необхідність утриматися від певних дій;
- 3) необхідність вимагати здійснення або нездійснення певних дій;
- 4) необхідність відповідати за невчинення певних дій» [8, с. 33].

Наведений підхід до характеристики екологічних обов'язків видається нам найбільш обґрунтованим. Відповідно, екологічні обов'язки передбачають:

- а) необхідність вчинення певних дій або утримання від них;
- б) необхідність реагувати на законні вимоги вповноваженої особи;
- в) необхідність не чинити перешкод уповноваженій особі користуватися тими благами, на які вона має законне право;

г) необхідність приймати заходи державного примусу в випадку невиконання своїх обов'язків.

Доцільно зазначити, що в науковій юридичній літературі означений елемент юридичного обов'язку формулюється дещо вужче через вказівку лише на необхідність зазначення заходів юридичної відповідальності. На нашу думку, порушення екологічних обов'язків, крім юридичної відповідальності, також може мати наслідками застосування заходів для припинення правопорушень, а також прийняття заходів правового захисту, або ж правовідновних заходів. Так, засобами правового захисту може бути відшкодування нанесеної шкоди, вилучення незаконно добутих природних ресурсів та виготовленої із них продукції, конфіскація засобів з допомогою яких здійснено правопорушення.

За іншою концепцією зміст юридичного обов'язку складається із обов'язків діяти та утримуватися від дій. Прихильником такого підходу є В. С. Ем. Дослідник поділяє обов'язки за своїм змістом на обов'язки активного та пасивного типу. У складі обов'язків пасивного типу В. С. Ем виокремлює такі елементи: імпліцитні заборони та обов'язки-принципи.

Імпліцитні заборони – це заборони, які вводяться до складу позитивного обов'язку з допомогою встановлення санкцій за його невиконання. Цей вид заборон ґрунтується на тому, що позитивні обов'язки та заборони є взаємно визначеними. Підтвердженням цього тезису є глава 7 КУпАП, яка охоплює велику кількість складів адміністративних порушень, об'єктом яких є навколишнє природне середовище. Фактично цим законодавець визначає заборонені варіанти поведінки, а отже, вказує на обов'язок утриматися від певних дій (не псувати земельні угіддя, не забруднювати їх радіоактивними й хімічними речовинами, нафтопродуктами, виробничими й іншими відходами, неочищеними стічними водами, вживати заходи зі знищення бур'янів; не забруднювати й не засмічувати водні ресурси; не здійснювати незаконну порубку та пошкодження дерев і чагарників тощо).

Заборону на найнебезпечніші види дій щодо навколишнього природного середовища подано у Кримінальному кодексі України в вигляді відповідних складів злочинів. Варто зазначити, що як адміністративні, так і кримінальні правові порушення належать до правопорушень у сфері публічного права. Основною їхньою відмінністю від приватно-правових порушень є те, що в приватно-правових відносинах вирішення питання щодо того, чи притягати порушника до юридичної відповідальності, практично повністю залежить від думки другої сторони відносин. До прикладу, покупець, що придбав товар із певними недоліками, самостійно має вирішити, чи звертатися йому до продавця з приводу обміну товару на більш якісний, чи повернути товар та вимагати повернення сплачених коштів, а за наявності обґрунтованих підстав – відшкодування завданої шкоди. І лише в випадку виникнення спору щодо самого факту здійснення правопорушення або щодо визначеної міри відповідальності його буде направлено для вирішення в суді.

Ті самі види відповідальності, які належать до публічно-правових (а порушення екологічних обов'язків належать саме до цієї групи), навпаки орієнтовані на те, щоб незалежно від того, яку позицію займе особа, чиї інтереси були порушені, питання притягнення до відповідальності та міри цієї відповідальності вирішувалися лише уповноваженими органами.

Обов'язки-принципи – це обов'язки, функція яких виявляється шляхом встановлення загальної заборони щодо порушення закону. До цих обов'язків належать названі у статті 12 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» такі зобов'язання: берегти природу, раціонально використовувати її ресурси; здійснювати діяльність з дотриманням вимог екологічної безпеки; не порушувати екологічні права й законні інтереси інших суб'єктів тощо.

Наступний підхід до розкриття структури екологічного обов'язку базується на аналогії із виробленою теорією права, структурою права. Так, за класифікацією Р. Алексі, права-вимоги є «трьохкомпонент-

ними відносинами, першим елементом у яких є бенефіціар, або носій права (а), другим – адресат права (b), а третім – предмет права (S). Якщо а має по відношенню до b право на S, то b має обов'язок щодо S перед а, і навпаки» [2, с.122].

Якщо право у своїй структурі зазвичай має адресата, структура обов'язку часто може обмежуватися такими елементами як предмет обов'язку і носій обов'язку, не маючи адресата.

Щодо носія екологічного обов'язку, то для того, щоб певна особа могла мати суб'єктивні права й юридичні обов'язки, вона має бути правосдатною, а для того, щоби самостійно здобувати й реалізовувати свої суб'єктивні права та юридичні обов'язки, – ще й дієздатною. Якщо особа є правосдатною, але не дієздатною (наприклад, через свій вік чи стан здоров'я), то у правовідносини разом із нею вступає інша особа, що володіє дієздатністю й виступає її представником.

Суб'єкт права повинен відповідати таким ознакам:

- 1) бути зовнішньо відокремленим;
- 2) бути персоніфікованим (індивідуалізованим);
- 3) мати свідомість, могли самостійно виражати свою волю;
- 4) бути суб'єктом права, який може бути визнаним у відповідній правовій системі.

Нормативно-правові акти, що стосуються екології, зазвичай, не містять спеціальних положень і приписів щодо визначення правосуб'єктності – як екологічної, так і її різних видів (земельної, водної тощо).

Екологічна правосдатність – є невід'ємною властивістю кожного індивіда, який є правосдатним протягом свого життя незалежно від здоров'я та віку. Це можливість суб'єкта мати певні права та обов'язки від народження до смерті. Ці права є невід'ємними й невідчужуваними, вони забезпечують в екології єдність приватних та публічних інтересів. Зміст екологічної правосдатності кожної особи завжди є конкретним, але також динамічним, тому що залежить від характеру відносин та специфіки правового режиму.

Висновки. Аналіз наведених вище теоретико-методологічних положень науковців щодо розуміння сутності екологічного обов'язку та його структури дав змогу зробити такі висновки:

Екологічні обов'язки характеризуються такими ознаками:

вони є елементом механізму регулювання правових екологічних відносин; 2) закріплюють зразок (еталон, стандарт) правомірної поведінки громадянина, встановлюють наслідки для особи в разі її порушення, слугують правовим критерієм щодо оцінювання поведінки особи як необхідної чи забороненої та для визначення можливих правових наслідків; 3) виконання екологічних обов'язків забезпечуються погрозою застосування державного примусу; 4) мають певні форми свого зовнішнього вираження, тобто закріплюються в спеціальних джерелах: правових звичаях, нормативно-правових актах, судових прецедентах тощо; 5) в їхньому змісті переважає публічно-правовий елемент.

В екологічному праві юридичні обов'язки ґрунтуються на принципах пріоритету суспільного інтересу над індивідуальним. Зокрема, це виявляється у тому, що: переважно учасники еколого-правових відносин не є вільними в покладенні на них юридичних обов'язків та визначенні їхнього обсягу; юридичні обов'язки в екологічному праві, зазвичай, визначаються нормативно і не передбачають регулювання із сторони учасників екологічних правових відносин; модель правильної поведінки формують не носії юридичних обов'язків, а держава в особі уповноважених суб'єктів публічної влади; виконання юридичного обов'язку в сфері екологічного права здійснюється зазвичай за допомогою їхнього імперативного характеру, забезпеченості силою державного примусу, направленості на досягнення загальних благ; носії екологічного обов'язку не є вільні у виборі щодо їхнього виконання, держава скурпульозно контролює за виконанням юридичного обов'язку в сфері екологічних прав, невиконання веде до притягнення порушника до юридичної відповідальності; якщо у приватно-правових відносинах вирішення питання щодо того, чи притягувати порушника до юридичної відповідальності за невиконання юридичного обов'язку, практично повністю залежить від думки другої сторони відносин, то в екологічному праві питання щодо притягнення до відповідальності та величини цієї відповідальності вирішують уповноважені органи у межах своїх повноважень; в екологічному законодавстві є права, які розглядаються як обов'язки.

Список використаних джерел

1. Алексеев С. С. Структура советского права. Москва : Статут, 2010. С. 7–224.
2. Алексі Р. Існування прав людини. *Право України*. 2011. № 8. С. 121–130.
3. Екологічне право України : підручник для студентів юрид. вищ. навч. закладів / А. П. Гетьман, М. В. Шульга, В. К. Попов та ін. ; за ред. А. П. Гетьман та М. В. Шульги. Харків : Право, 2009. 328 с.

4. Про благоустрій населених пунктів : Закон України від 06.09.2005 р. № 2807-IV. *Офіційний вісник України*. 2005. № 40. Стор. 12. Ст. 2528.
5. Про рослинний світ : Закон України від 09.04.1999 р. № 591-XIV. *Офіційний вісник України*. 1999. № 18. Стор. 23.
6. Про тваринний світ : Закон України від 13.12.2001 р. № 2894-III. *Офіційний вісник України*. 2002. № 2. Стор. 40. Ст. 47.
7. Лісовий кодекс України від 21.01.1994 р. № 3852-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 17. Стор. 443. Ст. 99.
8. Тарановский Ф. В. Учебник энциклопедии права. Юрьев : Тип. К. Маттисена, 1917. 537 с.
9. Философский словарь / под ред. И. Т. Фролова. 5-е изд. Москва : Политиздат, 1986. 590 с.

References

1. Alekseyev, S. S. (2010). *Struktura sovetskogo prava [Structure of Soviet law]*. Moscow: Statut [in Russian].
2. Aleksii, R. (2011). Isnuvannia prav liudyny [The existence of human rights]. *Pravo Ukrainy – Law of Ukraine*, 8, 121-130 [in Ukrainian].
3. Hetman, A. P. & Shulhy, M. V. (Eds.) (2009). *Ekolohichne pravo Ukrainy [Environmental Law of Ukraine]*. Kharkiv: Pravo [in Ukrainian].
4. Zakon Ukrainy «Pro blahoustrii naselenykh punktiv» [Law of Ukraine «On improvement of settlements»] (2005). *Ofitsiyni visnyk Ukrainy – Official Bulletin of Ukraine*, 40 [in Ukrainian].
5. Zakon Ukrainy «Pro roslynnyi svit» [Law of Ukraine «On flora»] (1999). *Ofitsiyni visnyk Ukrainy – Official Bulletin of Ukraine*, 18 [in Ukrainian].
6. Zakon Ukrainy «Pro tvarynnyi svit» [Law of Ukraine «On the animal world»] (2002). *Ofitsiyni visnyk Ukrainy – Official Bulletin of Ukraine*, 40 [in Ukrainian].
7. Lisovyi kodeks Ukrainy [Forest Code of Ukraine] (1994). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine*, 17 [in Ukrainian].
8. Taranovskii, F. V. (1917). *Uchebnik entsiklopedii prava [Textbook of the encyclopedia of law]*. Yuryev: Tip. K. Mattisena [in Russian].
9. Frolova, I. T. (Eds.). (1986). *Filosofskii slovar [Philosophical Dictionary]*. Moscow: Politizdat [in Russian].

Стаття надійшла до редакції 07.10.2020.

DOI:10.35774/app2020.03.137
УДК 347.763

Ірина Лукасевич-Крутник,
доктор юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри цивільного права і процесу
Західноукраїнського національного
університету
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9557-7886>

ПЕРЕВІЗНИК ЯК СУБ'ЄКТ ДОГОВІРНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ З НАДАННЯ ТРАНСПОРТНИХ ПОСЛУГ

Досліджено поняття перевізника як суб'єкта договірних зобов'язань з надання транспортних послуг. З'ясовано поняття перевізника у міжнародних нормативно-правових актах та чинному законодавстві України, звичаях ділового обороту. Усі легальні дефініції перевізника класифіковано на дві групи: 1) в змісті яких акцентується увага на об'єкті перевезення; 2) в змісті яких зазначається об'єкт перевезення та вид транспорту. На підставі проведеного дослідження запропоновано модельне поняття перевізника та сформульовано основні вимоги до нього як суб'єкта договірних зобов'язань з надання транспортних послуг. Розмежовано поняття перевізника із найбільш близькими за змістом поняттями: національний перевізник, фактичний перевізник, послідовний перевізник, замінюючий перевізник.

Ключові слова: перевізник, національний перевізник, фактичний перевізник, послідовний перевізник, замінюючий перевізник.

Лукасевич-Крутник І.

Перевозчик как субъект договорных обязательств по предоставлению транспортных услуг

Статья посвящена исследованию понятия перевозчика как субъекта договорных обязательств по предоставлению транспортных услуг. В ней установлено понятие перевозчика в международных нормативно-правовых актах и законодательстве Украины, обычаях делового оборота. Все легальные дефиниции перевозчика классифицированы на две группы: 1) в содержании которых акцентируется внимание на объекте перевозки; 2) в содержании которых указывается объект перевозки и вид транспорта. На основании проведенного исследования предложено модельное понятие перевозчика и сформулированы основные требования к нему как субъекта договорных обязательств по предоставлению транспортных услуг. Разграничены понятия перевозчик с наиболее близкими по смыслу понятиями: национальный перевозчик, фактический перевозчик, последовательный перевозчик, заменяющий перевозчик.

Ключевые слова: перевозчик, национальный перевозчик, фактический перевозчик, последовательный перевозчик, заменяющий перевозчик.

Lukasevych-Krutnyk I.

Carrier as a subject of contractual obligations to provide transport services

The article is devoted to the study of the concept of carrier as a subject of contractual obligations for the provision of transport services. Its relevance is due to the fact that, taking into account the European integration vector of our state, the legislation of Ukraine, including in the field of contractual regulation of transport services, must go the way of maximum approximation to European standards. In this context, reference should be made to the Interinstitutional Agreement between the European Parliament, the Council of the EU and the EU Commission on general guidelines for quality assurance in the design of Community legislation of 22 December 1998 (1999 / C 73/01), the preamble to which states that clear, simple and clear drafting of legislation by the members of the Community is necessary, as such acts must be transparent and understandable to the public and participants in economic relations; concepts or terminology specific to any national legal system should be used with caution.

It is important that the terminology is stable, uniform both within such an act and in the whole array of existing acts, in particular those relating to one area of regulation. Identical concepts should be expressed in the same terms as far as possible, without deviating from their meaning in ordinary, legal or technical language. Given this, the analysis through the prism of the established requirements of the conceptual apparatus, which is used in the legislation of Ukraine in the regulation of contractual relations for the provision of transport services.

The purpose of the study is to formulate the concept and define the legal requirements for the carrier as a

© Ірина Лукасевич-Крутник, 2020